

Arrest

nr. 157 620 van 3 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 1 december 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 november 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 november 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2015 om 11.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DE BLOCK, die *loco* advocaat P.-J. DE BLOCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 november 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

(...)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) j° 18(1)d van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 08.10.2015 asiel in België. Hij legde kopieën voor van een paspoort van Albanië met nummer BI2220281 en van een op 11.06.2015 afgeleverd bewijs van gezinssamenstelling. Vingerafdrakenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 10.07.2015 asiel vroeg in Duitsland.

De betrokkene werd gehoord op 09.11.2015 en verklaarde dat hij Albanië op 12.06.2015 verliet. Via Kosovo, Macedonië, Kroatië en Hongarije reisde hij naar Duitsland, waar hij asiel vroeg. Hij verbleef in Trier en laatst in een opvangcentrum in Koblenz. Zijn asielaanvraag was, ongeveer drie dagen voor zijn vertrek naar België, het voorwerp van een afwijzing. Op 02.10.2015 kwam de betrokkene vanuit Duitsland naar België. De betrokkene voegde toe dat zijn echtgenote en twee minderjarige kinderen nog in Duitsland verblijven. Volgens de betrokkene werden ze door de instanties meegenomen naar een hem onbekende plek.

De betrokkene verklaarde geen in België verblijvende familie te hebben. Zoals reeds vermeld verblijft zijn gezin in Duitsland.

Op 10.11.2015 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 11.11.2015 met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot opnieuw asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene stelde geen specifieke reden te hebben om asiel te vragen in België. Hij stelde dat het gewoon makkelijk was naar België te komen vanuit Duitsland. De betrokkene uitte tijdens het verhoor geen verzet tegen een overdracht aan de Duitse instanties. Hij stelde niets tegen een overdracht aan Duitsland te hebben, maar voegde toe dat hij naar België kwam omdat de Duitse instanties zijn asielaanvraag afwezen.

Vooreerst wijzen we er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de

Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Met betrekking tot de argumenten van de betrokkene tegen een overdracht aan Duitsland benadrukken we dat de betrokkene tijdens zijn verhoor geen gewag maakte van ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We merken op dat de betrokkene stelde niet tegen een overdracht aan Duitsland te hebben.

Betreffende het afwijzen van zijn asielaanvraag merken we op dat de Duitse instanties op 11.11.2015 hun verantwoordelijkheid erkenden voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en instemden in met zijn terugname op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen ook naar artikel 18(2) : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". Betreffende het afwijzen van zijn in Duitsland ingediende asielaanvraag benadrukken we dat het afwijzen van een asielaanvraag en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/83/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat de door de betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België in Duitsland ingediende vraag niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst. Verder kent Duitsland onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering. De betrokkene zal na overdracht in Duitsland een nieuwe asielaanvraag kunnen indienen. We verwijzen naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot januari 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Het rapport vermeldt dat de asielaanvragen van een groot aantal personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, reeds het voorwerp waren van een afwijzing. Als deze personen opnieuw asiel vragen zal deze aanvraag worden beschouwd als een herhaalde aanvraag en op

dezelfde wijze worden behandeld als herhaalde aanvragen van personen, die Duitsland niet verlieten (pagina 29, alinea 4). Het rapport meldt eveneens dat personen, die een herhaalde asielaanvraag indienen in Duitsland ("subsequent application") recht hebben op opvang (AIDA-rapport, pagina 53, alinea 1).

De betrokkene stelde geen gezondheidsproblemen te kennen. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zou verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. De Duitse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Duitse instanties."

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het

moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. De verzoekende partij voert in haar eerste middel de schending aan van artikel 3.2. en artikel 10 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening) en van de materiële motiveringsplicht.

Na het citeren van een passage uit de bestreden beslissing en na een theoretische uiteenzetting aangaande de door haar aangevoerde bepalingen, betoogt dat verzoekende partij dat alvorens de beslissing genomen werd, niet werd nagegaan of er gronden aanwezig zijn om de soevereiniteitsclausule toe te passen en de vraag niet werd gesteld of België in de absolute onmogelijkheid is om de asielaanvraag niet zelf te behandelen. De verwerende partij zou niet afdoende gemotiveerd hebben waarom zij geen toepassing heeft gemaakt van de soevereiniteitsclausule. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar sociaal leven, dat zij hier immers een vaste partner een uitgebreide vriendengroep heeft en dat zij op een niet mis te verstane wijze een duurzame band heeft met België.

In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (hierna: de richtlijn 2003/9/EG), van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod op willekeur.

Na het citeren van enkele passages uit de bestreden beslissing en een theoretisch betoog betreffende de door haar aangevoerde bepalingen, betoogt de verzoekende partij een gehuwde Albanese man te zijn die richting België reisde in de hoop hier asiel te kunnen verkrijgen en uiteindelijk een nieuw leven te kunnen opbouwen met haar gezin, dit teneinde de bedroevende situatie in Albanië te ontvluchten. Zij meent dat haar asielaanvraag allerm minst stoelt op haar vrije keuze, zoals de verwerende partij oppert. Zij wijst erop dat haar asielaanvraag werd afgewezen door de Duitse autoriteiten. De verzoekende partij haalt aan dat zij zonder meer het voorwerp zou uitmaken van een repatriëring naar Albanië, dat in het licht van de actuele asielpolitiek in Duitsland kan worden aangenomen dat zij met zekerheid zal worden teruggestuurd naar Albanië, dat immers uit verschillende rapporten blijkt dat Albanië door Duitsland op de lijst met veilige herkomstlanden werd gezet om op die manier te kunnen overgaan tot een snellere uitwijzing van Albanezen. Zij wijst erop dat Duitsland specifiek een onderscheid maakt tussen asielzoekers met een grote kans op een vluchtelingenstatus en asielzoekers met een geringe kans op een vluchtelingenstatus, dat op dit manier de verzoekende partij al een eerlijke en objectieve kans werd ontnomen op een erkenning als vluchteling in Duitsland. Zij wijst erop dat haar asielaanvraag integraal werd afgewezen. Zij meent dat de kans dan ook reëel is dat zij het voorwerp zal uitmaken van een algemene politiek/strategie dewelke wordt gehanteerd door de verantwoordelijke lidstaat van haar asiëldossier en op deze manier niet de objectieve kans op erkenning geniet waarop zij in beginsel recht heeft.

De verzoekende partij meent voorts dat door de verwerende partij niet ernstig werd onderzocht of zij bij verwijdering naar Duitsland zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen en geen feitenvinding maakte, dat immers niet werd meegedeeld naar welk gebied of stad zij zou worden gestuurd in Duitsland waardoor zij ook niet de risico's van een overdracht naar dat welbepaald gebied na is gegaan.

Zij betoogt dat zelfs indien er per onmogelijkheid wordt vanuit gegaan dat zij niet zelf nadrukkelijk de risico's naar voren brengt, dit de verwerende partij niet ontslaat van de verplichting om de risico's na te

gaan bij een verwijdering. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij *in casu* die oefening niet afdoende heeft gedaan.

Verder verwijst de verzoekende partij naar mensenrechtenrapporten over Albanië.

Gelet op de grote verschillen tussen de opvangcentra in Duitsland onderling en het bestaan van een discrepantie in de accommodatie die wordt ter beschikking gesteld van de asielzoekers die een grote kans maken op erkenning als vluchteling en de asielzoekers die een geringe kans maken op erkenning, meent de verzoekende partij dat zij het risico loopt blootgesteld te worden aan (i) inadequate opvangomstandigheden en overbevolking in opvangcentra, (ii) geen passende accommodatie voor Albanese asielzoekers, (iii) inadequate levensstandaard voor vluchtelingen, (iv) onmogelijkheid tot werk en onmogelijkheid tot het uitbouwen van een leven op lange termijn, (v) de automatische aflevering van een uitwijzingsbevel zonder heroverweging van een eventuele asielaanvraag, (vi) blootstelling aan geweld in vluchtelingencentra, (vii) integratieproblemen en xenofob klimaat en (viii) onmogelijkheid tot sociale integratie, onder verwijzing naar de volgende documenten:

1. *“European Council on Refugees and Exiles, Asylum Information Database, National Country Report: Germany, January 2015”*;

2. *“UN Committee on the Elimination of Racial Discrimination (CERD), List of themes in relation to the combined nineteenth to twenty-second periodic reports of Germany”* van 2 maart 2015

3. *“UN Committee on the Elimination of Racial Discrimination (CERD), Reports submitted by States parties under article 9 of the Convention, Nineteenth to twenty-second periodic reports of States parties due in 2012: Germany, 18 octobre 2013”*

De verzoekende partij wijst erop dat zij als asielzoeker/vreemdeling in het kader van de Dublin-III-Verordening behoort tot een kwetsbare groep.

Daarnaast onderstreept zij dat haar asielaanvraag in Duitsland het voorwerp is geworden van een afwijzing en het bijgevolg meer dan aannemelijk is dat zij uiteindelijk zonder meer zal worden gerepatriëerd naar haar herkomstland.

De verzoekende partij meent dat er ernstige motieven zijn om aan te nemen dat zij in Duitsland een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen strijdig met artikel 3 van het EVRM, dat in die omstandigheden artikel 3 van het EVRM inhoudt dat België de verplichting heeft haar niet te verwijzen naar Duitsland.

Voorts betoogt de verzoekende partij nog dat de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot Duitsland abstract en stereotiep is, dat het vertrouwensbeginsel dat Duitsland als lidstaat van de Europese Unie gebonden zou zijn door dezelfde verdragen als België en dat er dus geen aanleiding zou zijn om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zou respecteren, niet daadkrachtig aangeeft dat de bestreden beslissing voldoet aan de onderzoeksplicht conform artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij meent dan ook dat door louter te verwijzen naar voornoemd vertrouwensbeginsel, de bestreden beslissing niet verzekert dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.2. De twee middelen worden samen besproken.

3.3.2.3. In de bestreden beslissing lezen we onder meer wat volgt:

“Op 02.10.2015 kwam de betrokkene vanuit Duitsland naar België. De betrokkene voegde toe dat zijn echtgenote en twee minderjarige kinderen nog in Duitsland verblijven. Volgens de betrokkene werden ze door de instanties meegenomen naar een hem onbekende plek.

De betrokkene verklaarde geen in België verblijvende familie te hebben. Zoals reeds vermeld verblijft zijn gezin in Duitsland.

Op 10.11.2015 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 11.11.2015 met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot opnieuw asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene stelde geen specifieke reden te hebben om asiel te vragen in België. Hij stelde dat het gewoon makkelijk was naar België te komen vanuit Duitsland. De betrokkene uitte tijdens het verhoor geen verzet tegen een overdracht aan de Duitse instanties. Hij stelde niets tegen een overdracht aan Duitsland te hebben, maar voegde toe dat hij naar België kwam omdat de Duitse instanties zijn asielaanvraag afwezen.

Vooreerst wijzen we er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

(...)

De betrokkene stelde geen gezondheidsproblemen te kennen. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zou verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. De Duitse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

(...)

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)d van Verordening 604/2013..”

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij tijdens haar Dublinverhoor geen concrete elementen aanbracht die aanleiding geven om haar asielaanvraag in België te behandelen, reden waarom er geen toepassing gemaakt werd van de soevereiniteitsclausule. De verzoekende partij kan niet worden gevolgd in haar betoog dat omtrent voormelde clausule niet is gemotiveerd.

Voor zover de verzoekende partij haar betoog steunt op artikel 3.2 en artikel 10 van de Dublin-II-Verordening is het middel onontvankelijk gelet op de inwerkingtreding van de Dublin-III-Verordening.

3.3.2.4. Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar sociaal leven, dat zij hier immers een vaste partner een uitgebreide vriendengroep heeft en dat zij op een niet mis te verstane wijze een duurzame band heeft met België, dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij hiervan geen enkele melding maakte tijdens het Dublinverhoor van 9 november 2015. Uit het Dublinverhoor blijkt immers dat de verzoekende partij verklaarde geen in België verblijvende familieleden te hebben. Tevens is gebleken dat de echtgenote en de twee minderjarige kinderen van de verzoekende partij nog in Duitsland verblijven. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij bepaalde gegevens, waarvan zij ter kennis werd gebracht op het moment dat de beslissing genomen werd, zou hebben veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing.

3.3.2.5. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954;

RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3.2.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, Sultani v. Frankrijk, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, Müslim v. Turkije, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

In zoverre de verzoekende partij beweert dat zij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking wanneer de verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap in de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonst van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het

relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 366).

3.3.2.7. Het komt de verzoekende partij in eerste instantie toe om op grond van concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij bij een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij dient in principe een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Het reëel risico op een slechte behandeling kan voortvloeien uit handelingen van niet-overheidsactoren; het is dan relevant dat daarbij wordt aangetoond dat de overheden van het land van bestemming niet bij machte zijn om dit risico te voorkomen door passende bescherming te verschaffen (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 40; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 98).

Het administratief dossier bevat geen elementen die erop wijzen dat de verzoekende partij bij overdracht aan Duitsland omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Uit het zogenaamde Dublin-gehoor van 9 november 2015 blijkt dat de verzoekende partij geen redenen aanhaalde met betrekking tot de omstandigheden van opvang of behandeling die haar verzet tegen de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat - i.e. Duitsland - zouden kunnen rechtvaardigen. Zij maakte tijdens dat gehoor geen melding van een vrees voor onmenselijke of vernederende behandelingen in Duitsland indien zij zou worden overgedragen. Zij stelde zelfs uitdrukkelijk geen bezwaar te hebben tegen een behandeling van haar asielaanvraag door Duitsland.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk, met concrete op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden dat zij bij een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.8. Derhalve wordt nagegaan of de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

De verwerende partij oordeelt in de bestreden beslissing als volgt:

“Vooreerst wijzen we er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Met betrekking tot de argumenten van de betrokkene tegen een overdracht aan Duitsland benadrukken we dat de betrokkene tijdens zijn verhoor geen gewag maakte van ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We merken op dat de betrokkene stelde niet tegen een overdracht aan Duitsland te hebben.

Betreffende het afwijzen van zijn asielaanvraag merken we op dat de Duitse instanties op 11.11.2015 hun verantwoordelijkheid erkenden voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en instemden in met zijn terugname op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen ook naar artikel 18(2) : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". Betreffende het afwijzen van zijn in Duitsland ingediende asielaanvraag benadrukken we dat het afwijzen van een asielaanvraag en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Duitsland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/83/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat de door de betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België in Duitsland ingediende vraag niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst. Verder kent Duitsland onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering. De betrokkene zal na overdracht in Duitsland een nieuwe asielaanvraag kunnen indienen. We verwijzen naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot januari 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de

procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Het rapport vermeldt dat de asielaanvragen van een groot aantal personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, reeds het voorwerp waren van een afwijzing. Als deze personen opnieuw asiel vragen zal deze aanvraag worden beschouwd als een herhaalde aanvraag en op dezelfde wijze worden behandeld als herhaalde aanvragen van personen, die Duitsland niet verlieten (pagina 29, alinea 4). Het rapport meldt eveneens dat personen, die een herhaalde asielaanvraag indienen in Duitsland ("subsequent application") recht hebben op opvang (AIDA-rapport, pagina 53, alinea 1).

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest."

3.3.2.9. Gelet op bovenstaande motieven van de bestreden beslissing, kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing met betrekking tot Duitsland abstract en stereotiep is, immers gaat de bestreden beslissing specifiek in op de omstandigheden waarin de verzoekende partij zich bevindt, namelijk een Dublin-terugkeerder waarvan een eerdere asielaanvraag werd afgewezen in Duitsland. Evenmin kan de verzoekende partij, gelet op bovenstaande motieven, voorhouden dat de bestreden beslissing, betreffende het onderzoek naar het reëel risico op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM in Duitsland, louter verwijst naar het vertrouwensbeginsel. Immers blijkt uit de motieven duidelijk dat de verwerende partij er op wees dat niet kan worden uitgesloten *"dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest)."*, waarna zij overgaat tot een onderzoek van de concrete situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt en van de omstandigheden voor Dublinterugkeerders die reeds een afgewezen asielaanvraag hebben in Duitsland.

Gelet op bovenstaande motieven van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij verder ook niet betogen dat de verwerende partij de risico's bij een verwijdering, in geval zij zelf de risico's niet uitdrukkelijk naar voren had gebracht, is nagegaan.

3.3.2.10. Waar de verzoekende partij aanhaalt dat haar asielaanvraag werd afgewezen door de Duitse autoriteiten en zij zonder meer het voorwerp zal uitmaken van een repatriëring naar Albanië daar in het licht van de actuele asielpolitiek in Duitsland kan worden aangenomen dat zij met zekerheid zal worden teruggestuurd naar Albanië, dat immers uit verschillende rapporten blijkt dat Albanië door Duitsland op de lijst met veilige herkomstlanden werd gezet om op die manier te kunnen overgaan tot een snellere uitwijzing van Albanezen, beperkt zij zich tot loutere beweringen die zij geenszins staft. De verzoekende partij legt geenszins rapporten voor waaruit zou blijken dat Albanië door Duitsland op de lijst met veilige herkomstlanden werd gezet om op manier Albanezen sneller te kunnen uitwijzen. Zij maakt ook geenszins aannemelijk dat zij, omwille van het afwijzen van haar asielaanvraag, 'zonder meer' het voorwerp zal uitmaken van een repatriëring naar Albanië. Voorts wijst de Raad erop dat zelfs indien Duitsland Albanië op de lijst van veilige herkomstlanden heeft gezet, de verzoekende partij geenszins aantoonst dat een dergelijk beleid leidt tot het niet grondig behandelen van de asielaanvraag of het repatriëren van Albanezen naar Albanië 'zonder meer'.

3.3.2.11. Ook waar de verzoekende partij stelt dat Duitsland specifiek een onderscheid maakt tussen asielzoekers met een grote kans op een vluchtelingenstatus en asielzoekers met een geringe kans op een vluchtelingenstatus, dat op die manier de verzoekende partij al een eerlijke en objectieve kans werd ontnomen op een erkenning als vluchteling in Duitsland, lijkt de verzoekende partij voor te houden dat zij door Duitsland ingedeeld werd bij asielzoekers met een geringe kans op een vluchtelingenstatus en op die manier een eerlijke en objectieve kans werd ontnomen op een erkenning als vluchteling is Duitsland. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij opnieuw niet aantoonst of aannemelijk maakt dat zij door Duitsland ingedeeld werd bij asielzoekers met een geringe kans op een vluchtelingenstatus. In zoverre de verzoekende partij met een dergelijk betoog wenst te wijzen op het feit dat zij als Albanees valt onder het toepassingsgebied van asielzoekers uit veilige herkomstlanden, wijst de Raad naar wat hieromtrent wordt gesteld in punt 3.3.2.10.

3.3.2.12. In zoverre de verzoekende partij meent dat zij, ten gevolge van het feit dat haar asielaanvraag integraal werd afgewezen, het voorwerp zal uitmaken van een algemene politiek/strategie dewelke wordt gehanteerd door de verantwoordelijke lidstaat en op deze manier niet de objectieve kans op erkenning geniet waarop zij in beginsel recht heeft, maakt zij niet duidelijk van op welke algemene

politiek/strategie zij doelt. In zoverre zij opnieuw verwijst naar het beleid waarbij Albanië op de lijst van de veilige herkomstlanden wordt gezet door Duitsland, kan de Raad opnieuw verwijzen naar het gestelde in punt 3.3.2.10. In zoverre de verzoekende partij meent dat zij, daar haar asielaanvraag integraal werd afgewezen, geen objectieve kans op erkenning zou genieten bij een nieuwe aanvraag, maakt zij een dergelijke veronderstelling niet aannemelijk.

3.3.2.13. Waar de verzoekende partij meent dat door de verwerende partij niet ernstig werd onderzocht of zij bij verwijdering naar Duitsland zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen en geen feitenvinding maakte, dat immers niet werd meegedeeld naar welk gebied of stad zij zou worden gestuurd in Duitsland waardoor zij ook niet de risico's van een overdracht naar dat welbepaald gebied na is gegaan, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er gebieden of steden zijn in Duitsland waar er een reëel risico bestaat op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM, in weerwil van het oordeel, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, dat niet blijkt dat de verzoekende partij bij een terugkeer naar Duitsland een reëel risico loopt op behandelingen strijdig met artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.14. Betreffende de verwijzing van de verzoekende partij naar mensenrechtenrapporten over Albanië en het betoog van de verzoekende partij hieromtrent, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij hiermee niet op dienstige wijze kan aanvoeren dat zijn rechten in Duitsland, het land waarnaar de verzoekende partij zal teruggestuurd worden in het kader van een Dublinoverdracht, dreigen te worden geschonden.

3.3.2.15. De verzoekende partij beperkt zich tot de loutere bewering dat er grote verschillen zijn tussen de opvangcentra in Duitsland, doch maakt dit geenszins aannemelijk. In zoverre zij zou verwijzen naar de door haar opgesomde documenten, wijst de Raad erop dat zij nalaat weer te geven uit welk document en uit welke passage zou moeten blijken dat er grote verschillen zijn tussen de opvangcentra in Duitsland. Hetzelfde kan gesteld worden voor de bewering dat er een discrepantie bestaat in de accommodatie die wordt ter beschikking besteld van de asielzoekers die een grote kans maken op erkenning als vluchteling en de asielzoekers die een geringe kans maken op erkenning.

Waar de verzoekende partij verwijst naar het rapport "*Asylum Information Database, National Country Report: Germany, January 2015*", dient te worden opgemerkt dat hiernaar eveneens verwezen werd in de bestreden beslissing en dat er gesteld werd dat hierin wordt bevestigd dat Dublin-terugkeerders geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure, dat asielaanvragen van een groot aantal Dublin-terugkeerders reeds het voorwerp waren van een afwijzing, dat als deze personen opnieuw asiel vragen deze aanvraag zal worden beschouwd als een herhaalde aanvraag en op dezelfde wijze worden behandeld als herhaalde aanvragen van personen die Duitsland niet verlieten alsook dat personen die een herhaalde aanvraag indien in Duitsland recht hebben op opvang.

Het document "*List of themes in relation to the combined nineteenth to twenty-second periodic reports of Germany*" heeft geen enkele betrekking op overdrachten in het kader van de Dublin III Verordening. De verzoekende partij gaat hier evenmin *in concreto* op in. In het document worden enkele thema's weergegeven waaromtrent een dialoog kan worden geopend tussen het VN-Comité voor de Eliminatie van Rassendiscriminatie en de Lidstaat, doch gaat niet in op de Dublin-III-Verordening. Het tegendeel wordt niet aannemelijk gemaakt. Ook van het document "*UN Committee on the Elimination of Racial Discrimination*" toont de verzoekende partij niet aan dat het van toepassing zou zijn op Dublin-terugkeerders en nog minder dat het afbreuk doet aan een meer recent rapport waarnaar verwezen werd in de bestreden beslissing.

Voorts wijst de Raad erop dat met de loutere verwijzing naar deze rapporten, zonder enige concrete toelichting of aanduiding van passages, de verzoekende partij geenszins *in concreto* aannemelijk maakt dat zij het risico loopt blootgesteld te worden aan (i) inadequate opvangomstandigheden en overbevolking in opvangcentra, (ii) geen passende accommodatie voor Albanese asielzoekers, (iii) inadequate levensstandaard voor vluchtelingen, (iv) onmogelijkheid tot werk en onmogelijkheid tot het uitbouwen van een leven op lange termijn, (v) de automatische aflevering van een uitwijzingsbevel zonder heroverweging van een eventuele asielaanvraag, (vi) blootstelling aan geweld in vluchtelingencentra, (vii) integratieproblemen en xenofobie klimaat en (viii) onmogelijkheid tot sociale integratie.

3.2.2.16. De verzoekende partij toont dan ook *prima facie* niet aan dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Duitsland

dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Dublin-III-Verordening aan Duitsland worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest wordt *prima facie* niet aangetoond.

3.2.2.17. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de beoordeling van de verwerende partij foutief of kennelijk onredelijk is.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de bestaanbaarheid van de overdracht van de verzoekende partij met artikel 3 van het EVRM heeft onderzocht in het licht van de internationale verdragsrechtelijke verplichtingen van Duitsland. Gelet op hetgeen voorafgaat kan *prima facie* niet worden vastgesteld dat dit gevoerde onderzoek onzorgvuldig of niet met de vereiste nauwkeurigheid en aan de hand van concrete, pertinente en actuele informatie zou zijn gebeurd.

Zoals blijkt uit de voorgaande bespreking van de middelen kan op het eerste zicht verder niet worden vastgesteld dat de verwerende partij bij haar beoordeling van de bestreden beslissing niet zou zijn uitgegaan van een correcte feitenvinding of deze hierbij kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld.

Enige miskenning van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel kan *prima facie* dan ook niet worden vastgesteld.

De bestreden beslissing is afdoende en deugdelijk gemotiveerd en er kan op het eerste gezicht geen willekeur worden vastgesteld.

3.3.2.18. In de mate dat de aangevoerde schending van artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG dienstig op de wettigheid van de thans bestreden akte kan worden betrokken en daargelaten de vraag of de verzoekende partij zich op een directe werking van deze bepaling kan beroepen, blijkt uit hetgeen voorafgaat dat op het eerste gezicht geen schending van artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG voorligt. Er dient bovendien te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich ter zake beperkt tot het louter citeren van voornoemde bepaling, zonder dat zij concreet toelicht hoe de bestreden beslissing deze bepaling zou hebben geschonden. Evenmin kan uit het geheel van de uiteenzettingen van de verzoekende partij worden afgeleid op welke wijze artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG *in casu* zou zijn geschonden.

3.3.2.19. Artikel 41 van het Handvest, zoals in zijn geheel aangehaald en geschonden geacht door de verzoekende partij, luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

— het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

— het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,

— de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67). Er dient bovendien te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich ter zake beperkt tot het louter citeren van artikel 41 van het Handvest, zonder dat zij concreet toelicht hoe de bestreden beslissing deze bepaling zou hebben geschonden. Evenmin kan uit het geheel van de

uiteenzettingen van de verzoekende partij worden afgeleid op welke wijze artikel 41 van het Handvest *in casu* zou zijn geschonden.

Dit middelonderdeel kan op het eerste gezicht dan ook niet dienstig worden aangebracht.

3.3.2.20. De middelen zijn, in zoverre ze ontvankelijk zijn, niet ernstig.

3.4. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, §1 PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend en vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

N. VERMANDER